Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

28 юли 2016 година*

„Преюдициално запитване — Спешно преюдициално производство — Полицейско и съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси — Рамково решение 2002/584/ПВР — Член 26, параграф 1 — Европейска заповед за арест — Последици от предаването — Приспадане на срока на задържане в изпълняващата държава членка — Понятие „задържане“ — Ограничаващи свободата мерки, различни от настаняване в затвор — Домашен арест, съчетан с носене на електронна гривна — Харта на основните права на Европейския съюз — Членове 6 и 49“

По дело C-294/16 PPU

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Sąd Rejonowy dla Łodzi — Śródmieścia w Łodzi (Районен съд Лодз — Лодз център, Полша) с акт от 24 май 2016 г., постъпил в Съда на 25 май 2016 г., в рамките на производство по дело

JZ

срещу

Prokuratura Rejonowa Łódź — Śródmieście,

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: T. von Danwitz, председател на състава, C. Lycourgos (докладчик), E. Juhász, C. Vajda, и K. Jürimäe, съдии,

генерален адвокат: M. Campos Sánchez-Bordona,

секретар: M. Aleksejev, администратор

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 4 юли 2016 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за полското правителство, от B. Majczyna и J. Sawicka, в качеството на представители,

— за германското правителство, от T. Henze и M. Hellmann, в качеството на представители,

— за правителството на Обединеното кралство, от C. R. Brodie, в качеството на представител, подпомагана от D. Blundell, barrister,

* Език на производството: полски.

— за Европейската комисия, от M. Owsiany-Hornung и S. Grünheid, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 19 юли 2016 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 26, параграф 1 от Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки (ОВ L 190, 2002 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 3), изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 г. (ОВ L 81, 2009 г., стр. 24) (наричано по-нататък „Рамково решение 2002/584“).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между JZ и Prokuratura Rejonowa Łódź — Śródmieście (Районна прокуратура Лодз, Полша) по повод искането на JZ от общия срок на наказанието лишаване от свобода, на което е бил осъден в Полша, да бъде приспаднат срокът, през който изпълняващата европейската заповед за арест държава членка, а именно Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия, е прилагала по отношение на него електронно наблюдение на местонахождението наред с домашен арест.

Правна уредба

ЕКПЧ

3 Член 5 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“), е озаглавен „Право на свобода и сигурност“ и в параграф 1 от него се посочва, че „[в]секи има право на свобода и сигурност“.

Хартата

4 Член 6 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“) е озаглавен „Право на свобода и сигурност“ и в него се посочва, че „[в]секи има право на свобода и сигурност“.

5 Член 49 от Хартата е озаглавен „Принципи на законност и пропорционалност на престъплението и наказанието“ и в параграф 3 от него се посочва, че „[т]ежестта на наказанията не трябва да бъде несъразмерна спрямо престъплението“.

6 Член 52 от Хартата е озаглавен „Обхват и тълкуване на правата и принципите“ и съгласно параграфи 3 и 7 от него:

„3. Доколкото настоящата Харта съдържа права, съответстващи на права, гарантирани от [ЕКПЧ], техният смисъл и обхват са същите като дадените им в посочената Конвенция. Тази разпоредба не пречи правото на Съюза да предоставя по-широка защита.

[…]

7. Разясненията, изготвени за да направляват тълкуването на настоящата Харта, се вземат надлежно под внимание от юрисдикциите на Съюза и на държавите членки“.

Рамково решение 2002/584

7 В съображение 12 от Рамково решение 2002/584 се посочва, че в последното са спазени основните права и то е съобразено с принципите, признати в член 6 ЕС и отразени в Хартата, и по-специално в глава VI от нея.

8 Съгласно член 1, параграф 3 от посоченото рамково решение:

„Рамковото решение няма действие по отношение на изменение на задължението за спазване на основните права и основните правни принципи, залегнали в член 6 [ЕС]“.

9 Член 12 от същото рамково решение е озаглавен „Задържане на лицето“ и в него се предвижда следното:

„Когато лицето е задържано въз основа на европейска заповед за арест, изпълняващият съдебен орган следва да вземе решение дали то да остане задържано съгласно правото на изпълняващата държава членка. Лицето може да бъде освободено временно по всяко време в съответствие с националното право на изпълняващата държава членка, при условие че неин компетентен орган вземе мерки, необходими за предотвратяване укриването му“.

10 Член 26 от Рамково решение 2002/584, озаглавен „Приспадане на срока на задържане в изпълняващата държава членка“, е включен в глава 3, „Правни последици от предаването“, и гласи:

„1. Издаващата държава членка трябва да приспадне срока на задържането въз основа на европейската заповед за арест от целия срок на задържане, който следва да бъде изтърпян в тази страна в резултат от постановяване на присъда за лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане.

2. За тази цел цялата информация относно срока на задържането на лицето въз основа на европейска заповед за арест трябва да бъде предоставена при предаването от изпълняващия съдебен орган или от посочения по силата на член 7 централен орган на издаващия съдебен орган“.

Полското право

11 В член 63, параграф 1 от Kodeks karny (Наказателен кодекс) от 6 юни 1997 г. (Dz. U. № 88, позиция 553) се предвижда, че от наложеното наказание се приспадат сроковете на действително лишаване от свобода със закръгляне на пълен ден, като един ден действително лишаване от свобода е равен на един ден наказание лишаване от свобода, на два дена наказание с ограничаване на свобода или на две дневни ставки на наказание глоба. Един ден по смисъла на посочения член 63, параграф 1 е равен на период от 24 часа, считано от момента на действителното лишаване от свобода.

12 Съгласно член 607f от Kodeks postępowania karnego (Наказателно-процесуален кодекс) от 6 юни 1997 г. (Dz. U. № 89, позиция 555, наричан по-нататък „Наказателно-процесуалният кодекс“), с която разпоредба в полския правен ред се транспонира член 26, параграф 1 от Рамково решение 2002/584, от наложеното или изпълненото наказание се приспадат сроковете на действително лишаване от свобода в изпълняващата заповедта за арест държава членка във връзка с предаването.

Спорът по главното производство и преюдициалният въпрос

13 С присъда от 27 март 2007 г. Sąd Rejonowy dla Łodzi — Śródmieścia w Łodzi (Районен съд Лодз — Лодз център, Полша) налага на JZ наказание лишаване от свобода за срок от три години и два месеца.

14 Тъй като JZ се укрива от полското правосъдие, срещу него е издадена европейска заповед за арест. На 18 юни 2014 г. JZ е арестуван от властите в Обединеното кралство в изпълнение на европейската заповед за арест и е задържан под стража до 19 юни 2014 г. С решение от 25 юни 2015 г. посочената юрисдикция приспада този срок от наказанието лишаване от свобода, което JZ трябва да изтърпи в Полша.

15 JZ е освободен срещу заплащане на гаранция в размер на 2 000 GBP (британски лири) и от 19 юни 2014 г. до 14 май 2015 г. е задължен да пребивава на посочения от него адрес от 22,00 ч. до 7,00 ч. сутринта, като това задължение е съчетано с електронно наблюдение. Освен това JZ е задължен да се явява в полицейско управление — първоначално всеки ден от седмицата, а след като изминават три месеца, три пъти седмично, между 10,00 ч. и 12,00 ч.; забранено му е да иска издаването на документи, с които може да пътува в чужбина, и е длъжен непрекъснато да държи у себе си включен и зареден мобилен телефон. Тези мерки са прилагани до 14 май 2015 г., когато JZ е предаден на полските власти.

16 Пред запитващата юрисдикция JZ иска от срока на наложеното му наказание лишаване от свобода да се приспадне срокът, през който е бил поставен под домашен арест в Обединеното кралство и подложен на електронно наблюдение. Той по-специално твърди, че съгласно член 26, параграф 1 от Рамково решение 2002/584 решението за приспадането на срока на мярката за неотклонение от срока на наложеното наказание трябва да се вземе въз основа на действащите разпоредби в Обединеното кралство, по силата на които мярка за неотклонение, която се състои в поставяне на съответното лице под електронно наблюдение в продължение на осем или повече часа на ден, трябва — според него — да се счита за наказание лишаване от свобода.

17 В това отношение запитващата юрисдикция посочва, че по британското право приспадането на сроковете на домашен арест, съчетани с електронно наблюдение на местонахождението, от срока на наложеното наказание е възможно само ако сроковете на домашен арест са били равни поне на девет часа дневно и че по принцип приспадането засяга половината от срока на прилагане на мярката със закръгляне до пълен ден.

18 Запитващата юрисдикция посочва, че поради наложеното на JZ задължение да не напуска дома си през нощта той е загубил работата си, тъй като тя е била временна и работодателят му не е бил длъжен да съобразява работното време с възможностите на JZ. Освен това през първите три месеца от срока на домашен арест JZ бил длъжен да се явява в полицейски участък, отдалечен на около 16 km от местоживеенето му, всеки ден от седмицата между 10,00 ч. и 12,00 ч. Едва след като изминали три месеца, честотата на посещенията била сведена до три пъти седмично и на JZ била дадена възможността да се явява в по-близко до местоживеенето му полицейско управление. През този период JZ не могъл да си намери работа, която от гледна точка на часовете да е съвместима с възможностите му. Поради това той стоял в жилището си заедно със своите деца, като само жена му работела.

19 Според запитващата юрисдикция тълкуването на съдържащото се в член 26, параграф 1 от Рамково решение 2002/584 понятие „задържане“ е от съществено значение за правилното тълкуване и прилагане на националните разпоредби, даващи възможност за намаляване на срока на наказанията лишаване от свобода и сред които е член 607f от Наказателно-процесуалния кодекс, която разпоредба е въведена в полското законодателство с цел транспониране на Рамково решение 2002/584.

20 В това отношение запитващата юрисдикция отбелязва, че тълкуването на понятието „действително лишаване от свобода“ по член 607f от Наказателно-процесуалния кодекс е източник на разногласия в съдебната практика и в доктрината.

21 Запитващата юрисдикция счита, че предвид съображение 12 от Рамково решение 2002/584 и член 6 ДЕС, тълкуването на член 26, параграф 1 от това рамково решение трябва да се извърши, като се вземе предвид член 5 от ЕКПЧ и неговото тълкуване от Европейския съд по правата на човека.

22 От тях следвало, че националният съд трябва да може да прецени дали по разглежданото от него дело съвкупността от мерки, приложени спрямо осъденото лице, и тяхната продължителност позволяват да се приеме, че тези мерки представляват лишаване от свобода и съответно — въз основа на всички относими правни норми и след като се приложи принципът на съответстващо тълкуване — евентуално да приспадне срока, през който тези мерки са се прилагали, от срока на наложеното наказание лишаване от свобода.

23 Освен това според запитващата юрисдикция възприемането на тясно тълкуване на понятието „задържане“, ограничаващо прилагането на член 26, параграф 1 от Рамково решение 2002/584 само до класическите форми на лишаване от свобода като настаняване в затвор или задържане в арест, би могло да доведе до нарушаване на принципа на пропорционалност, закрепен в член 49, параграф 3 от Хартата.

24 Запитващата юрисдикция посочва, че особеното по делото в главното производство е натрупването на различни мерки за неотклонение, които, взети заедно, биха могли да се разглеждат като лишаване от свобода. Прилагането на тези мерки в продължение на няколко месеца в крайна сметка би могло да се счете за допълнително наказание, изтърпяно за същото нарушение като това, за което на осъденото лице вече е било наложено наказание лишаване от свобода за продължително време. В това отношение запитващата юрисдикция посочва, че по време на домашния арест JZ не е могъл да си намери работа като нает лице, която да е съвместима с наложените му часови ограничения, и че съпругата му е понесла цялата тежест по поддръжката на домакинството.

25 При това положение Sąd Rejonowy dla Łodzi — Śródmieścia w Łodzi (Районен съд Лодз — Лодз център) решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Трябва ли член 26, параграф 1 от Рамково решение [2002/584] във връзка с член 6, параграфи 1 и 3 [ДЕС] и член 49, параграф 3 от [Хартата] да се тълкува в смисъл, че понятието „задържане“ обхваща и прилаганите от изпълняващата държава членка мерки, които се състоят в електронно наблюдение на местонахождението на посоченото в заповедта лице наред с домашен арест?“.

По спешното производство

26 Запитващата юрисдикция иска настоящото преюдициално запитване да бъде разгледано по реда на спешното преюдициално производство, предвидено в член 107 от Процедурния правилник на Съда.

27 В подкрепа на искането си запитващата юрисдикцията посочва, че JZ е задържан, като срокът на наложеното му наказание лишаване от свобода изтича на 9 март 2017 г. Освен това според нея, ако се окаже, че от срока на това наказание лишаване от свобода трябва да се приспадне целият срок на домашен арест, съчетан с електронно наблюдение, а именно периодът от 19 юни 2014 г. до 14 май 2015 г., JZ трябва незабавно да бъде освободен от мястото за лишаване от свобода.

Поради това запитващата юрисдикция счита, че моментът на евентуалното освобождаване на JZ пряко зависи от момента на произнасяне на Съда по преюдициално запитване, с което е сезиран.

28 В това отношение трябва да се подчертае, на първо място, че настоящото преюдициално запитване се отнася до тълкуването на Рамково решение 2002/584, попадащо в обхвата на разпоредбите от част трета, дял V — който се отнася за пространството на свобода, сигурност и правосъдие — от Договора за функционирането на ЕС. Поради това запитването може да се разгледа по реда на спешното преюдициално производство.

29 На второ място, що се отнася до критерия за спешност, съгласно практиката на Съда следва да се вземе предвид обстоятелството, че понастоящем заинтересованото лице по делото в главното производство е лишено от свобода и че продължаването на задържането му зависи от изхода на спора в главното производство (вж. в този смисъл решение от 24 май 2016 г., Dworzecki, C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, т. 22 и цитираната съдебна практика). В разглеждания случай от данните, предоставени от запитващата юрисдикция и припомнени в точка 27 от настоящото решение, е видно, че понастоящем JZ е лишен от свобода и че продължаването на задържането му зависи от решението на Съда, тъй като утвърдителен отговор на Съда на поставения въпрос може да доведе до незабавното му освобождаване.

30 При това положение на 6 юни 2016 г. по предложение на съдията докладчик и след изслушване на генералния адвокат четвърти състав на Съда реши да уважи искането на запитващата юрисдикция за разглеждане на настоящото преюдициално запитване по реда на спешното преюдициално производство.

По преюдициалния въпрос

31 С въпроса си запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 26, параграф 1 от Рамково решение 2002/584 трябва да се тълкува в смисъл, че като „задържане“ по смисъла на тази разпоредба могат да се квалифицират мерки като домашен арест с продължителност девет часа през нощта, съчетан с наблюдение на съответното лице чрез електронна гривна, със задължение за явяване всеки ден или няколко пъти седмично в полицейско управление в определени часове и със забрана да се иска издаването на документи, с които може да се пътува в чужбина.

32 Най-напред трябва да се припомни, че обвързващият характер на Рамково решение 2002/584 задължава съдебният орган на издаващата европейската заповед за арест държава членка да извърши съответстващо тълкуване на националното право. Поради това посоченият орган е длъжен да тълкува националното си право, доколкото е възможно, с оглед на текста и целта на това рамково решение, за да се постигне преследваната от решението цел (вж. в този смисъл решение от 5 септември 2012 г., Lopes Da Silva Jorge, C-42/11, EU:C:2012:517, т. 53 и 54 и цитираната съдебна практика).

33 Несъмнено това задължение за съответстващо тълкуване се ограничава от общите принципи на правото и не може да служи за основа на тълкуване contra legem на националното право. Същевременно принципът за съответстващо тълкуване изисква националните юрисдикции да използват всички свои правомощия, като вземат предвид цялото вътрешно право и като приложат признатите от последното методи за тълкуване, за да гарантират пълната ефективност на съответното рамково решение и да стигнат до разрешение, което съответства на преследваната от него цел (вж. в този смисъл решение от 5 септември 2012 г., Lopes Da Silva Jorge, C-42/11, EU:C:2012:517, т. 55 и 56 и цитираната съдебна практика).

34 Съгласно член 26, параграф 1 от Рамково решение 2002/584 издаващата държава членка приспада срока на задържането в резултат на изпълнението на европейската заповед за арест от общия срок на лишаване от свобода, който следва да бъде изтърпян в тази държава членка поради постановяване на присъда или определяне на мярка за неотклонение, включващи лишаване от свобода.

35 Според постоянната практика на Съда както от изискването за еднакво прилагане на правото на Съюза, така и от принципа за равенство следва, че разпоредба от правото на Съюза, чийто текст не съдържа никакво изрично препращане към правото на държавите членки с оглед на определянето на нейния смисъл и обхват, трябва по принцип да получи самостоятелно и еднакво тълкуване навсякъде в Европейския съюз (вж. в този смисъл решения от 17 юли 2008 г., Kozłowski, C-66/08, EU:C:2008:437, т. 42 и от 24 май 2016 г., Dworzecki, C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, т. 28).

36 Впрочем въпросната разпоредба не съдържа никакво препращане към правото на държавите членки с оглед на определянето на нейния смисъл и обхват.

37 Поради това съдържащото се в член 26, параграф 1 от Рамково решение 2002/584 понятие „задържане“ следва да се разглежда като самостоятелно понятие от правото на Съюза, което трябва да се тълкува самостоятелно и еднакво на територията на Съюза, като едновременно се вземат предвид текстът на тази разпоредба, нейният контекст и целите, преследвани от правната уредба, от която разпоредбата е част (вж. в този смисъл решение от 29 октомври 2015 г., Saudaçor, C-174/14, EU:C:2015:733, т. 52).

38 На първо място, що се отнася до текста на член 26, параграф 1 от Рамково решение 2002/584, трябва да се припомни, че формулировката, използвана в текста на разпоредба от правото на Съюза на един от езиците, не може да служи като единствена основа за тълкуването на разпоредбата или да ѝ се отдава предимство пред текстовете на останалите езици. Всъщност разпоредбите от правото на Съюза трябва да се тълкуват и прилагат по еднакъв начин с оглед на текста им на всички езици на Съюза (вж. в този смисъл решение от 29 април 2015 г., Léger, C-528/13, EU:C:2015:288, т. 35).

39 В това отношение трябва се отбележи наличието на различия между текстовете на различните езици на член 26, параграф 1 от Рамково решение 2002/584. Всъщност, например, докато в текста на немски, гръцки и френски език се използват термините „Freiheitsentzugs“, „στέρηση της ελευθερίας“ и „privation de liberté“, за да се обозначи третирането, което съответното лице трябва да изтърпи в издаващата държава членка, и термините „Haft“, „κράτηση“ и „détention“, за да се направи връзка със срока, който трябва да се приспадне от постановената присъда, в текстовете на член 26, параграф 1 на английски и полски език се използва единствено терминът „detention“ и „zatrzymania“. От друга страна обаче, в нидерландския текст на тази разпоредба се използва само думата „vrijheidsbeneming“, която съответства на израза „лишаване от свобода“.

40 В това отношение е важно да се отбележи, от една страна, че термините „задържане“ и „лишаване от свобода“ се използват по взаимозаменяем начин в текстовете на различните езици на член 26, параграф 1 от Рамково решение 2002/584, и от друга страна, че те са сходни понятия, чийто обичаен смисъл предполага положение на затваряне или на задържане под стража, а не извършено обикновено ограничаване на свободата на придвижване.

41 На второ място, що се отнася до контекста, в който се вписва член 26, параграф 1 от Рамково решение 2002/584, трябва да се отбележи, че съгласно член 12 от последното, когато лицето е задържано въз основа на европейска заповед за арест, изпълняващият съдебен орган решава съгласно правото на изпълняващата държава членка дали задържането на лицето да продължи, като същевременно е направено уточнението, че лицето може да бъде освободено временно във всеки момент и в съответствие със същото право, при условие че компетентният орган вземе

всички мерки, които счита за необходими, за да се предотврати укриването на това лице. Следователно в тази разпоредба се предвижда наличието на алтернатива на „задържането“, а именно временното освобождаване, съчетано с мерки, чиято цел е да не се допусне укриването на съответното лице.

42 На трето място, що се отнася до целта, преследвана с член 26, параграф 1 от Рамково решение 2002/584, както по същество посочва генералният адвокат в точка 60 от заключението си, трябва да се отбележи, че с предвиденото в този член задължение за приспадане на срока на задържане в резултат на изпълнението на европейската заповед за арест от общия срок на лишаване от свобода, който съответното лице трябва да изтърпи в издаващата държава членка, се цели конкретизиране на общата цел за спазване на основните права, така както е посочена в съображение 12 от Рамково решение 2002/584 и припомнена в член 1, параграф 3 от него, като се защити залегналото в член 6 от Хартата право на свобода на съответното лице и полезното действие на принципа на пропорционалност при прилагането на наказанията по смисъла на член 49, параграф 3 от Хартата.

43 Всъщност, изисквайки отчитането на всеки срок, през който осъденото лице е било задържано в изпълняващата държава членка, член 26, параграф 1 от Рамково решение 2002/584 гарантира, че това лице в крайна сметка няма да бъде задържано за срок с обща продължителност — както в изпълняващата, така и в издаващата държава членка — надхвърляща срока на наказанието лишаване от свобода, на което лицето е било осъдено в издаващата държава членка.

44 В това отношение, както отбелязват полското правителство и Европейската комисия в писмените си становища и в съдебното заседание, ефектът на лишаване от свобода, който е основен елемент от задържането, може да характеризира както настаняване в затвор, така и, в изключителни случаи, други мерки, които, без да представляват задържане под стража в тесен смисъл, същевременно са толкова ограничаващи, че трябва да се приравнят на задържане под стража. Такъв би бил случаят с мерки, които поради своя вид, продължителност, последици и условия за изпълнение достигат такава степен на интензивност, че лишават съответното лице от свободата му по начин, сравним със задържане под стража.

45 Следователно член 26, параграф 1 от Рамково решение 2002/584 не може да се тълкува само като задължаващ издаващата европейската заповед за арест държава членка да приспадне единствено сроковете на задържане под стража в изпълняващата държава членка, но не и сроковете, през които са били прилагани други мерки, водещи до лишаване от свобода с последици, сравними с тези на задържане под стража.

46 Ето защо от текста, контекста и целта на член 26, параграф 1 от Рамково решение 2002/584 следва, че понятието „задържане“ по смисъла на тази разпоредба означава не ограничителна мярка, а мярка, включваща лишаване от свобода, която не е задължително да приема формата на задържане под стража.

47 С оглед на гореизложените съображения — и по-специално разграничението, което трябва да се прави между, от една страна, ограничаващите свободата мерки, и от друга страна, мерките, включващи лишаване от свобода — понятието „задържане“ по смисъла на член 26, параграф 1 от Рамково решение 2002/584 трябва да се тълкува като обхващащо, освен задържането под стража, всяка мярка или всяка съвкупност от мерки, които са наложени на съответното лице и които поради своя вид, продължителност, последици и условия за изпълнение лишават съответното лице от свободата му по начин, сравним със задържане под стража.

48 В това отношение трябва да се отбележи, че извършеното тълкуване се подкрепя от практиката на Европейския съд по правата на човека относно понятието „право на свобода“, съдържащо се в член 5, параграф 1 от ЕКПЧ, който съответства на член 6 от Хартата.

49 В този контекст трябва да се припомни, че съгласно член 52, параграф 3 от Хартата, доколкото тя съдържа права, съответстващи на права, гарантирани от ЕКПЧ, техният смисъл и обхват са същите като дадените им в посочената конвенция.

50 В това отношение от разясненията по посочения член 52, параграф 3 — които съгласно член 6, параграф 1, трета алинея ДЕС и член 52, параграф 7 от Хартата трябва да се вземат под внимание при тълкуването му (вж. в този смисъл решения от 26 февруари 2013 г., Åkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105, т. 20 и от 27 май 2014 г., Spasic, C-129/14 PPU, EU:C:2014:586, т. 54) — следва, че с член 52, параграф 3 от Хартата се цели да се осигури необходимата последователност между съдържащите с в Хартата права и съответващите права, гарантирани от ЕКПЧ, без това да засяга автономността на правото на Съюза и на Съда на Европейския съюз (вж. в този смисъл решение от 15 февруари 2016 г., решение N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, т. 47).

51 Според Европейския съд по правата на човека „правото на свобода“ по член 5, параграф 1 от ЕКПЧ не се отнася за обикновените ограничения на свободата на движение, тъй като в обхвата този член попадат единствено мерките, включващи лишаване от свобода. За да се определи дали дадено лице е „лишено от свобода“ по смисъла на член 5 от ЕКПЧ, Европейският съд по правата на човека счита, че трябва да се изхожда от конкретното му положение и да се вземе предвид съвкупност от критерии, като например вид, продължителност, последици и условия за изпълнение на съответната мярка (вж. в този смисъл решения на ЕСПЧ от 6 ноември 1980 г., Guzzardi с/у Италия, CE:ECHR:1980:1106JUD000736776, т. 92 и от 5 юли 2016 г., Buzadji с/у Република Молдова, CE:ECHR:2016:0705JUD002375507, т. 103).

52 В това отношение в решението си от 20 април 2010 г., Villa с/у Италия (CE:ECHR:2010:0420JUD001967506, т. 43 и 44), Европейският съд по правата на човека приема, че не представляват лишаване от свобода по смисъла на член 5, параграф 1 от ЕКПЧ мерки, задължаващи съответното лице да се явява един път месечно пред полицейския орган, натоварен с наблюдението му, да остане във връзка с психиатричния център на съответната болница, да живее на точно определено място, да не се отдалечава от общината по пребиваването си и да не напуска своето жилище от 22,00 ч. до 7,00 ч.

53 При прилагането на член 26, параграф 1 от Рамково решение 2002/584 съдебният орган на издаващата европейската заповед за арест държава членка е длъжен да провери дали взетите спрямо съответното лице мерки в изпълняващата държава членка трябва да се приравнят на лишаване от свобода, както е посочено в точка 47 от настоящото решение, и съответно представляват задържане по смисъла на въпросния член 26, параграф 1. Ако при проверката съдебният орган стигне до заключението, че случаят е такъв, същият член 26, параграф 1 изисква от срока на лишаване от свобода, който това лице трябва да изтърпи в издаващата европейската заповед за арест държава членка, да се приспадне целият срок, през който тези мерки са били прилагани.

54 В това отношение трябва да се подчертае, че макар мерки като домашен арест с продължителност девет часа през нощта, съчетан с наблюдение на съответното лице чрез електронна гривна, задължение за явяване всеки ден или няколко пъти седмично в полицейско управление в определени часове и забрана да се иска издаването на документи, с които може да се пътува в чужбина, несъмнено да ограничават свободата на придвижване на съответното лице, те по принцип не са толкова ограничаващи, че да водят до лишаване от свобода и съответно да бъдат квалифицирани като „задържане“ по смисъла на член 26, параграф 1 от Рамково решение 2002/584.

55 Същевременно, тъй като с въпросния член 26, параграф 1 се налага само минимално равнище на закрила на основните права на лицето, за което е издадена европейската заповед за арест, както посочва генералният адвокат в точка 72 от заключението си, тази разпоредба не може да се

тълкува като недопускаща възможността въз основа единствено на националното право съдебният орган на издаващата тази заповед за арест държава членка да приспадне от общия срок на лишаване от свобода, който съответното лице трябва да изтърпи в тази държава членка, целия или част от срока, през който в изпълняващата държава членка спрямо това лице са били взети мерки, включващи не лишаване от свобода, а нейното ограничаване.

56 На последно място трябва да се припомни, че при проверката по точка 53 от настоящото решение съдебният орган на издаващата европейската заповед за арест държава членка може въз основа на член 26, параграф 2, от Рамково решение 2002/584 да поиска от компетентния орган на изпълняващата държава членка цялата информация, чието предоставяне може да се счете за необходимо.

57 С оглед на всички гореизложени съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че член 26, параграф 1 от Рамково решение 2002/584 трябва да се тълкува в смисъл, че мерки като домашен арест с продължителност девет часа през нощта, съчетан с наблюдение на съответното лице чрез електронна гривна, със задължение за явяване всеки ден или няколко пъти седмично в полицейско управление в определени часове и със забрана да се иска издаването на документи, с които може да се пътува в чужбина — с оглед на вида, продължителността, последиците и условията за изпълнение на съвкупността от тези мерки — по принцип не са толкова ограничаващи, че да водят до лишаване от свобода с последици, сравними с тези от задържане под стража, и съответно да бъдат квалифицирани като „задържане“ по смисъла на посочената разпоредба, което същевременно запитващата юрисдикция трябва да провери.

По съдебните разноски

58 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

Член 26, параграф 1 от Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки, изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 г., трябва да се тълкува в смисъл, че мерки като домашен арест с продължителност девет часа през нощта, съчетан с наблюдение на съответното лице чрез електронна гривна, със задължение за явяване всеки ден или няколко пъти седмично в полицейско управление в определени часове и със забрана да се иска издаването на документи, с които може да се пътува в чужбина — с оглед на вида, продължителността, последиците и условията за изпълнение на съвкупността от тези мерки — по принцип не са толкова ограничаващи, че да водят до лишаване от свобода с последици, сравними с тези от задържане под стража, и съответно да бъдат квалифицирани като „задържане“ по смисъла на посочената разпоредба, което същевременно запитващата юрисдикция трябва да провери.

Подписи